

מן הבאר

המאוחדת
United Chassidei Ger

פרשת ראה תשפ"ג
שנה א' ג' לוי"ן מ"ב ~

אמרות ופנינים, מוסרי חיים ולקחים, מבאר חפרוה שרים - רבוה"ק מגור, נבג"מ ובלחט"א

אמרות מבאר רבותינו הק'

כותב הרבי הפני מנחם ז"ע: פרשה חשובה, כל כולה ברכות, פותחת בברכה ומסיימת בברכות, ובאמצעה שמיטה וצדקה שנכפל בהם ברכות, ונתפרש בה ענין הימים טובים של כל השנה, מעשר שני, ברכות. הברכה אשר תשמעו, ונכלל באשר תשמעו קבלה ולימוד התורה, תשמעו יש לה ב' משמעויות, לשמוע ולקבל, וכן מלשון אסיפה כמו שכתוב וישמע שאל את העם, לאסוף ולכנס את כל החוזה, השמר לך פן תעלה עולותיך בכל מקום אשר תראה, להביא את הכל לפניי למקום הראוי. וכתבי בפרשה למען תלמד ליראה, ואיתא אלו שבתות ימים טובים, תלמד ליראה משמע שיראת שמים הוא דבר הטעון לימוד, וכתבי למען וגו' ליראה, שהתכלית היא להגיע ליראת שמים ולייחד הכל אליו ית', איתא בגמ' [חולין כד.] שאני הלכות עבודה דתקפין, שהכנהיים והלויים צריכים ללמוד חמש שנים מקודם, הלכות עבודת שמי תקפי ושלששים יום קודם עשרת ימי תשובה כבר צריך להיות שונה פרקו.

את הברכה אשר תשמעו וגו' והקללה אם לא תשמעו: (יא כז-כח) ה"שפת אמת" ז"ע כותב: בברכה כתי' אשר תשמעו ולהיפך כתיב אם. כי הטוב בבני בעצם. והחטא במקרה. לכן בישראל מחשבה טובה מצרפין ולא לרעה. כי בכלל בודאי שמעו וקיבלו בני. לכן גם אם כי נפלו אח"כ מזה, יש להם בכל יום בחירה חדשה כמ"ש אנכי נתון לפניכם היום. אנכי מצד קבלת התורה נתחדש לבני בכל יום אלה ב' הדרכים. וכן צריך להיות קבלת מלכות שמים בק"ש בכל יום היינו אשר תשמעו. ולכן אף שתמצא איהו חטא כי גם בצדיק כתיב אין צדיק כו' אשר יעשה טוב ולא יחטא. רק שהוא בדרך ארעי.

אבד תאבדו וגו': (א כז) כותב הרבי ה"בית ישראל" ז"ע: הלשון כפול הרמז שלא להפסיק בעבודת ד' שאין הפסק, ואף שחושב שכבר איבד כתי' עוד תאבדו, גם לרמז על כוחות הסט"א מלמעלה כי את זה לעומת זה עשה אלקים. כעין דאי' יפקוד ד' כי כוחות הטומאה יש להם אחיזה למעלה וזה אבד למטה ותאבדו למעלה, כעין שהגיד כ"ק אאז"ל על הוא שמימים הוא יכניעם על כוחות של הסט"א, מלמעלה, וחכ"ל דרש אבד ואח"כ תאבדו מכאן לתועך ע"ז שצריך לשרש אחריה, הרמז כי מתחילה קשה העבודה, ואף שחושב שכבר איבד נצרך לשרש אחריה שלא יתעורר אצלו עוד הכוחות מהסט"א ואחר שמתגבר על היצה"ר יש לו אחר כך הכח לשרש אחריו ולעקרו לגמרי וזה מצוה לדורות, האבות היה להם תחילת העבודה והכינו הדרך לבני' עד העתיד לעקו ע"ז ולשרש אחריה.

לשכנו תדרשו ובאת שמה: (ב ה) בשם ה"חידושי הרי"ם" ז"ע: זה נוהג תמיד, שאפילו לאחר החטא שאין בית המקדש קיים נשאר תמיד מקדש מעט היינו כנסיה לשם שמים. לשכנו תדרשו הוא בכל מקום. צריך להיות דורש, יכולים גם היום לקיים זאת בבתי כנסיות ובתי חסידים. שהם מקדש מעט. לשכנו תדרשו, הוא גם היום בגלות בכל המקומות המקודשים.

כי ירחק ממך המקום אשר יבחר ה' וגו' וזבחת מבקרך ומזבאנך וגו' ואכלת בשעריך בכל אתות נפשך: (ב כז) ראש הישיבה מגור שליט"א אמר בשם האוה"ח הק' שבא הכתוב להזהיר מה שנסאס במדבר לאכול בשר זולת זבחי שלמים, והטעם כי היתר בנועם דבריו, ואמר כי ירחק, לזה אמר 'ואכלת בשעריך' ואין צורך להביאו למקדש. ודן שם מה נקרא קרוב למקדש שיהיה אסור לו לאכול בשר תאווה, וכתב שזה ודאי שעל פתח העודה אינו יכול לזכות אלא שלמים לה', ודבריו מחודשים מאד, והרמב"ן כתב להדיא שהותר בשר תאווה אף בקירוב מקום ע"ש. ור"ל שהאוה"ח הק' לא התכוון לומר מעיקר דין, אלא להרגשה שבלב, וכתבי [יד כג] 'למען תלמד ליראה', שהמקום ירושלים גורם בקדושתו ליראת ה', וכמ"ש התוס' [ב"ב כא. ד"ה כי] לפי שהיה רואה קדושה

גדולה, וכהנים עוסקים בעבודה היה מכוון לבו יותר ליראת שמים וללימוד תורה, ע"ש, על כן כשמתקרב לעודה הרי פשוט שלא יהיה לו רצון לבשר תאווה, רק אוי תאווה כל נפש להקריב קרבנות לה', וזה כוונת האוה"ח הק', הרי הנה עומד על פתח העודה, ואיך תאכל בשר תאווה, ניהא אותם יהודים רחוקים שאינם יודעים ואינם מרגישים, אבל אתה הרי כן קרוב לקודש, ואיך מלאך לבך לאכול בשר תאווה כשאתה יכול לעשותו שלמים.

למען ייטב לך ולבנך: (ב כה) שואל הרה"ק ה"שפתי צדיק" ז"ע: למה תיבת 'אחריו', משמע לא מביעה בחיית האב שייטב עם בניו כדי שלא יסבול אביהם צער, אלא אפילו אחר פטירתו שלא ירגיש בצערם מכל מקום ייטב עמהם למען אביהם.

בנים אתם לה' אלקיכם לא תתגודדו: (ד א) כ"ק האדמו"ר שליט"א אומר: ובגמרא [יבמות יג:] לא תעשו אגודות אגודות, שלא תהיה מחלוקת ביניכם, ולא לעשות אגודות אגודות, בפשטות הפי' כי כמו האב כאשר רואה שבניו אינם חיים בשלום איש עם רעהו, ויש ביניהם מחלוקת, כואב לו הברך מאד, כך הוא אצל הש"ת, וזה שאמר בנים אתם לה' אלקיכם לא תתגודדו, אל תהיו במחלוקת, כי קשה הדבר עלי מאד.

ובך בחר ה' להיות לו לעם סגלה מכל העמים וגו': (ד כ) הרבי ה"אמרי אמת" ז"ע אומר: הפסוק נאמר בלשון יחיד ואי בספרי מלמד שכל אחד ואחד מהישרים כביב לפני הקב"ה ככל ע' ואמות, כל שכן שיהודי אחד צריך להיות כל כך חשוב אצל השני וכדאי' הדבק במדותיו של הקב"ה, וכל יהודי אצל עצמו ג"כ צריך להיות חשוב.

לא תבשל גדי בחלב אמו: (ד כא) בגמרא [חולין קה.] מר עוקבא אמר, אנא לגבי אבא חילא בר חמרא, דאילו אבא כי הוה אכיל בשרא האינדא לא הוה אכל עד למחר עד השתא.

שואל ה"חידושי הרי"ם" ז"ע: ולכאורה למה לא עשה גם הוא כאביו ויהא ממתין אחר אכילת בשר עד למחר ולא היה צריך להיות כחומץ לגבי יין. אלא שאם יעשה כן רק מפני שכן עשה אביו, אין זה אמת, כי צריך שיהיה עושה כן מתוך הרגשת לבו מעצמו.

עשר תעשר וגו': (ד כב) הרבי ה"אמרי אמת" ז"ע אומר: אי' בגמ' עשר בשביל שתתעשר. הכי עשירות היא דבר כל כך טוב, הלא כ' ר"ש ועושר לא תתן לו' כו' עושר שמור לבעלי לרעותו, אלא שהעשירות הבאה ע"י מעשר אינה מוצקת כמו דכ' הביאו את כל המעשר אל בית האוצר וגו' ובחזונו נא בואת וגו' אם לא אפתח לכם את ארובות השמים והריקותי לכם בריכה עד בלי די ואי' עד שיבילו שפתותיכם מלומר די, כרגיל הרי מי שיש לו מנה רוצה מאתים אבל אם העשירות באה ע"י המעשר אין זה כך אלא אומרים די, וראיתי בראשונים שפירשו עושר שמור לבעלי לרעותו היינו שעושר שמור את בעלי כשבאה לו רעה, הפי' הפשוט הוא דעושר

ירושלים
הר"ה' 21: 6:42
מוצ"ש 8:01
ברוקלין
הר"ה' 21: 7:41
מוצ"ש 8:48
סטטן איילנד
הר"ה' 21: 7:42
מוצ"ש 8:49
ליקווד
הר"ה' 21: 7:41
מוצ"ש 8:48
מאנסי
הר"ה' 21: 7:43
מוצ"ש 8:49

שמור לבעלי לרעותו כמו עושרו של קודר כדאי' בגמ', אבל הם פירשו שיש עושר שמציל את האדם כשבאה לו רעה.

כי ירחק ממך המקום וגו' וצרת הכסף וגו': (ד כד-כה) כותב הרבי ה"לב שמחה" ז"ע: אי' בספ' המקום הכוונה להקב"ה שהוא מקומו של עולם, שיש פעמים שאדם רואה שהוא מרוחק מהקב"ה, נתנה תורה עצה לזה וצרת הכסף, כסף לשון ניסופין, רצון וחשק, שע"י רצון וכיסופין אמיתיים יכול להתגבר ולהגיע למה.

כי יהיה בך אביון וגו' פתח תפתח את ירך וגו' די מחסורו אשר יחסר לו: (טו-טז)

אומר כ"ק האדמו"ר שליט"א: אם לפני בממון צריכין ליתן די מחסורו שלא ישאר בעוניו, בעניות הדעת שאמרו [גדרים מא.] אין עני אלא בדעה בודאי, שיש לעשות שלא יהיה עני בדעת, להתפלל בעדו שלא יהיה עני בדעת, ברוחניות, די מחסורו אשר יחסר לו, דדא בי' כולא בי' דלא דא בי' מה בי' דא קני מה חסר דא לא קני מה קני [שם], ובדרך רמז כי בגלל הברך הזה יברוך ה' אלקיך בכל מעשך, בגלל הדיבור גם כן, כאשר אין יכול ליתן לו מנחמו בדברים כדאי' ואי' בגמ' [ב"ב טז:] כל הנותן פרטתה לפני מתברך בשש ברכות והמפייסו בדברים מתברך ב"א ברכות, וזה הענין הוא גם בעני בדעת.

קרבה שנת השבע וגו': (טו טז) כותב ה"שפת אמת" ז"ע בליקוטים: קשה דיכול להתנות על מנת שלא ישמטני ותי' החינוך דאנ"ג דיש עצה התורה לא סמכה על זה. אבל קשה מה דאיתא במשנה שהיו עוברין על זה והוצרכו לתקן פרובול והלא היה בידם להתנות, ולכן היה נלענ"ד דאנ"ג אפילו מנתה עובר אלא זה ומבטל מצות כסף תלוה ורצון התורה להלוות אע"פ שישמטנו בשביעית זה שנתה שאם ישמט אינו רוצה להלוות, ונהי דתנאי מהני מ"מ עבר איסורא. ועוד גרוא דהיו בושיין לומר שאינו רוצה להלוות מחמש שמיטה והיו משקיעין שאין לו מעות וכדומה ולהכי כתיב דבר עם לבבך כו' שלא פירש הטעם משום שמיטה.

רק אם שמוע תשמעו: (טז טז) כותב הרה"ק ה"שפתי צדיק" ז"ע: ברש"י לא שמע קימעו משמיעין אותו הרבה. אלא שמה מה לעשות קימצא, היינו לבל יהי' לו שום התנשאות רק יהיה שפל בעיני עצמו וזהו לשון קימצא. ועי"ז ישמיעו אותו יותר, כי כפי מה שירגיש בעצמו חסרון יהיה קרוב יותר אל השלימות. וכפי מה שיהיה בעצמו שלם, יהיה יותר קרוב אל החסרון. וכן מצינו בדרך המע"ה שאמר זמירות היו לי חוקך בבית מגורי, אמר לו הקב"ה חייך שאני ממשיל אותך בדבר שתינוקות של בית רבן יודעין אותו.

והיית אך שמח: (טז טז) הרבי הפני מנחם ז"ע אומר: הקריאה מעורר זמון, איתא במהרש"ר' וזשא ז"ל שסופי תיבות של והיית אך שמח הוא שם של פרנסה, שמחה היא סגולה לפרנסה, וכעת שכבר יצא חודש אב צריכים להיות בשמחה.

למערכת החשובה הפועלת למען אחדות קהילתנו בכל מקומות מושבותיהם השלום והברכה

ברצוני לבשרכם בשורה טובה ובבקשה תפרסמו לאחינו שבתפוצות, בסיעתא דשמיא אורות של ניצני אחדות ניכרים במחוזותינו,

מסתבר שציבור אנ"ש מתחילים להתעורר מתרדמת הזמן ומהמחלוקת חסרת התחלת, ולאחרונה נראים מיזמים שונים של שיתוף פעולה בין חסידים ואנשי מעשה משני קהילותינו, במה שנראה כתחילתו של שינוי מבורך.

בחיפה קיים כידוע שטיבל כרמיה, שטיבל שהיה כללי עד לפני כמה שנים, ובשנים האחרונות מאכלס בעיקר חסידי גור.

בזמנו חסידי גור שתמכו בראש הישיבה שליט"א שהתפללו בשטיבל פרשו ממנו זמנית בשל המתחים בין הציבור. אבל לאחרונה במסגרת רוח האחדות העוברת על חיפה, חזרו בחזרה לשטיבל והם התקבלו ע"י שרידי הנשאים בזרועות פתוחות, ושיתוף הפעולה שם בין חסידי הקהילות הינו למופת ולדוגמא.

האחדות המופלאה הכתה גלים, וקבוצת אברכים חסידי גור מחזור הגלילית שנקעה נפשם מהמחלוקת טרחו ובאו בהסעה מיוחדת לגבות את האחדות המופלאה, ובאו להשתתף בלימוד משותף בשטיבל, אלו לצידם של אלו.

מפגן האחדות הנדיר גרם להתרוממות רוח מיוחדת אצל חסידי גור בכלל ובחיפה בפרט, והפיח תקווה גדולה, שבקרב התופעה תתרחב בכל הארץ, והמחלוקת המיותרת תשקע ותיעלם בתהום הנשייה, ובמקומה תחל האחדות ושיתוף הפעולה לבלב בכל מקום, ומני ומנן יתקלס עילאה, ונהרא נהרא ופשטיה.

ואסיים שנוכח כלוננו יחד בכל התפוצות לשוב ולהתאחד בשלום וברעות, ונוכח לגאולה השלימה במהרה בימינו א"י.

י.ל. חצור הגלילית

אל הבאר

לכבוד מערכת "גור המאודת"

אשר לצערנו היא כרגע רק בניו יורק.

שלום רב לאוהבי תורתך!

נמצאים אנו בתקופת בין הזמנים, אשר היא כנאמר ליתן ריח להתבונן. מתקרבם אנו לחודש הרחמים והסליחות, וכעת הזמן להתבונן במעשינו ודבורינו שהם בדרך התורה והחסידות, שבדבר זה כבר הורינו רבותה"ק שביסודי הדת צריכים כולם להיות מאוחדים, ללא קשר לחילוקי דעות בהשקפה והבדלי קהילות, ושנוכח לתקן את ענין המדות, כמ"ש ב"שערי קדושה" רבי חיים ויטאל זי"ע: "והנה ענין המדות, הן מוטבעות באדם בנפש, ולפיכך ענין המדות הרעות קשות מן העבירות עצמן מאד מאד", ואז נראה רק את הטוב שבזולת ונתנהג בהתאם, והש"ת יעזור שנוכח לראות בתכלה שנה וכו' ותחל שנה וברכותיה לכלל ישראל.

מעשה מרובה"ק

שמיעת הצדיק

כאן? לתרומת המשב"ק והנבאי נשמעה לפתע קריאה מפי האדמו"ר בעל ה"לב שמחה" באומרו: "מדאראך נישט, עהר איז אויבעט א רבי עהר קען אליינט אונזיגטשען" [לא צריך למסור את המספר, גם הוא רבי והוא יכול בעצמו לברך (את המתקשרים)]. ומיד המשך האדמו"ר מנור בשיחתו עם הצדיק הנ"ל. לקח למשב"ק ולנבאי זמן לא קצר להבין את משמעות הדברים, כשעמדו אחר התבוננות על משמעות הדברים נאלמו שניהם דומיה, נפעמים מעוצמת הגילוי. אין זאת – הבינו השניים – אלא שהאדמו"ר מנור שמע בחוש על אנשי את השאלה שנלחשה מן המשב"ק לנבאי, ואז ברגע כמימרא כחרף עין קלט שהשאלה נשאלה בעקבות הטלפונים שמגיעים לידת הצדיק, וכמוכן נדרשת תשובת האדמו"ר מנור וברכתו, ולכן הניב מיד בתוך כדי דיבור ואמר שאין צורך לתת את מספר הטלפון אלא שאותם פונים יקבלו את ברכת הצדיק הנ"ל וברכתו תהיה טובה באותה מדה.

בסיום הפגישה, כשיצאו מכות האדמו"ר מנור, שאל הצדיק את משפטו אם בירר את מספר הטלפון, כאשר סיפר המשב"ק לצדיק את התנועה המפתיעה של האדמו"ר מנור, נענה אותו צדיק לאמור "איני סבור שיש בכוח אנשי להגיע לתפיסה מהירה שכזו, הרי זו תפיסה בכח אלוקי ובלשונו "א הימעלדיגע אפ".

בהיות הרבי ה"לב שמחה" זי"ע בטבריה, באחת השנים כשביהן כבר באדמו"רות, שהה במקום כנעורים חדש שלא כבשנים קודמות, באותו זמן נזדמן לאחד מצדיקי הדרו, שאף הוא היה מהאורחים התיירים בעיר זו, להתאכסן באותה אכסניה בה היה מתאכסן הרבי ה"לב שמחה" מידי שנה בשנים הקודמות. עם הכנסו של אותו צדיק לאותה אכסניה, החל מכשיר הטלפון לצלצל, כשבצעד השני מבררים אם אפשר לדבר עם האדמו"ר מנור, המשב"ק ענה שהאדמו"ר מנור אינו מתאכסן השנה במקום זה, אלא בדירה אחרת. הטלפונים לא פסקו. מידי כמה רגעים, מצלצל המכשיר והמשב"ק ענה לכולם באותו נוסח "האדמו"ר מנור מתאכסן השנה במקום אחר". הצדיק הנ"ל כשתחווה לו פשר הטלפונים, ותכיפתם, אמר למשב"ק, שרצוי שיברר מהו מספר הטלפון באכסנייתו החדשה של האדמו"ר מנור בכדי שאפשר יהיה לגמול חסד עם כל המתקשרים ולהפנותם למספר הנכון. המשב"ק ענה כי ביום המחר נקבע להם ביקור אצל האדמו"ר מנור ובשעת הביקור יברר אצל הנבאים מה מספר הטלפון שם.

למחרת, נערך הביקור כששני הצדיקים משהחיים נגיעות בדברים העומדים ברומו של עולם. בפנית החדר במהרה הניח במקום ישיבתו עצר המשב"ק לרגע את אחד מנבאי האדמו"ר מנור, ושאל אותו בלחישתו על אותו "מה מספר הטלפון

מבאר החסידות

קשוט עצמך

הרה"ק מסטרופקוב זצ"ל היה מחלק סכומים נכבדים לצדקה, וכל מי שהגיע לביתו היה מתקבל בסבר פנים יפות וזוכה למתנה נדיבה, גם כאשר לא היתה הפרוטה מצויה בכיסו. מכל סכום שקיבל היה מפריש מיד מעשר כספים, והיה רושם בפנקסו את חשבון מעשר הכספים שלו. פעם נכנס אליו בחור משיבת מיר ממשפחה נזקקת שעמד לפני נישואיו, וביקש מהרבי שיכתוב בעבורו מכתב המלצה לנדיבי-עם. הרבי נענה מיד לבקשתו, אולם טרם כילה את מכתבו, ביקש מהבחור להמתין מעט ויצא מהבית. לאחר זמן מה שב לביתו, סיים את המכתב וחתם את שמו. התפלל הבחור על יציאת הרבי, אך לא שאל מאומה, והרבי הסביר את הדבר: "הרי חז"ל דרשו את הפסוק 'תקוששו וקושו' - קשוט עצמך ואחר כך קשוט אחרים. חשבתי אפוא בנפשי, הרי אני כותב מכתב ומקבש מאחרים לתת לך צדקה, בעוד אני בעצמי לא נותן, שכן ביתי ריקם ואין בידי פרוטה לפרוטה. יצאתי אפוא מהבית, ונטלתי הלוואה של כמה מאות לירות מאחד ממכרי, והריני מוסר לך את הסכום הזה כהשתתפות בהוצאות החתונה."

עשר בשביל שתתעשר

מעשה באדם שהגיע להרה"ק רבי פינחס מקוריץ

זי"ע, וטענה בפיו: "כיצד אפשר להבין את דברי חז"ל 'עשר בשביל שתתעשר' והרי לא התקיימו בי. רגיל אני להפריש מעשר מממוני לעניים, ומקפיד אני על הדבר מאד, אולם למרות זאת לא זכיתי לעשירות מעולם, והדבר אומר דרשני."

הביט בו רבי פינחס ועמד על נקלה כי אין מעשיו מתוקנים, ואמר: "בשכונתי מתגורר עגלון, אשר בבעלותו מרכבה ושני סוסים משובחים. הוא מטפל בסוסיו כראוי, מאכילם ומשקם ודואג למנוחתם, והם עושים את מלאכתם בנשיאת המרכבה כראוי. פעם אחת, רתם העגלון את סוסיו הנאמנים אל מרכבתו, וקרא להם להתחיל בנסיעה. אולם הללו נדתרו על עומדם. היה זה לאחר שאכלו ושבועו די צורכם, ואף נחו ואגרו כח רב, והעגלון כעס עליהם מדוע אינם יוצאים לדרך. מרוב כעסו החל להכות בהם בשוטו. עד שאדם אחי שעבר במקום, הכיחו על פניו ואמר: 'מדוע אתה מכה את הסוסים ללא רחם? הלא אין הם משמים בכך שאינם מושכים את הכרכרה, שכן אתה בעצמך קשרת את גלגלי העגלה והעמדת לפנייהם מעצורים ומחסומים. ואם כן, מה לך להכות את הסוסים וכיצד אתה מצפה מהם שיעלה בידם לטחוב את הכרכרה הכבדה'! ואף אתה דומה אל אותו עגלון, אמנם אמרו חז"ל 'עשר בשביל שתתעשר', אולם סגולה זו טובה כמו סוסים טובים הנושאים את המרכבה אל אוצר העשירות הגדולה. אבל אם אתה מעכב את הכרכרה במעשים רעים וקושו את הגלגלים, מה לך בא בטרוניה על שאין אתה זוכה לסגולת העשירות'!?"

ברכת מוזה"ט

לידידנו הרה"ח ר' ברוך רוזנברג לאו"ט
לרגל חולדת הנבד שתי

מאחלים ירדיך - שטיבל 48 - שטיבל 55

ברכת מוזה"ט

לידידנו הרה"ח ר' ישראל הירשנבוים לאו"ט
לרגל היכנסו מנו הבחור נתן נטע נ"ו
לעול התורה והמצוות

מאחלים ירדיך - שטיבל רוזנברג

ברכת מוזה"ט

לידידנו הרה"ח ר' זלמן טננבוים לאו"ט
ולבנו ידידנו הרה"ח ר' משה לאו"ט
לרגל חולדת הבן/הנכד שתי

מאחלים ירדיך - שטיבל 46

ברכת מוזה"ט

לידידנו הרה"ח ר' דוד ברוך מאנהייט לאו"ט
לרגל חולדת הנבד שתי

מאחלים ירדיך - שטיבל 47